

DONCS AIXÒ

| Marcel·lí
Borrell |

Simbomba

"Sento el fred de la nit/i la simbomba fosca./Els de casa, a la cuina/prop del braser que crema/amb el gas han enllestit el gall./Demà posats a taula oblidarem els pobres/—i tan pobres com som—/Jesús serà nat./Ens mirarà un moment a l'hora de les postres/i després de mirar-nos arrancarà a plorar". És un resum, urgent, de *Nadal*, poema amanyagat per Joan Salvat-Papasseit (1894-1924), tot esperant l'humil esclat del Nadal. En va viure trenta. La simbomba del Joan és una tupina gran, amb la boca segellada per un cuir tensat, al centre en un forat prim, la vareta de fusta que transmet al cuir les vibracions en fer-la rotar, amunt i avall, a dreta i a esquerra. El so és greu. Posa la pell de gallina. Tant de bo pogués fer bullir l'olla! El combatiu i moderníssim Salvat-Papasseit, tu-

**Celebrar el Nadal
és una proesa
anunciada,
sobreviure als
records compartits**

berculós d'alè poètic i deix amatori com el nostre tísic Màrius Torres, se'n faria creus de passejar-se pels carrers súper lluminosos d'aquí i ara (ell, pobre, que s'esglaiava per la llum de l'IRRADIADOR del tramvia!). Si ens hi fixem bé, aquests dies combinem el Vell i el Nou, que deia el poeta-pastisser J.V. Foix. Celebrar el Nadal és tota una proesa anunciada. Vol dir sobreviure, no tant als de casa, sinó als records compartits, a les enyorances solitàries. I és, com no, la litúrgia laica de les frases i els sentiments a preu fet. Amb tot, m'agrada creure que escolto com retruny la simbomba fosca d'en Joan Salvat-Papasseit. Salut!